

havn Oberpræsidenten, et Veto, som han kan anvende, naar han finder det nødvendigt. Jeg vil tilstaa, at den praktiske Grund for mig til at foreslaa denne Forandring har været den, at det har vist sig, at denne Ket for Justitsministeriet til at afgøre Spørgsmaalet ikke har haft stort at sige i det virkelige Liv, idet det egentlig aldrig har forekommet, at man har turdet tage det Ansvar paa sig at sige nej til den offentlige Behandling af en Epidemii, naar det har været indstillet fra de lokale Sundhedsautoriteters Side. Derfor er det i de fleste Tilfælde sunket ned til en Formalitet, og da man som sagt kan sige sig selv, at der maatte gaa nogen Tid med Indsendelsen af Sagen, har jeg foreslaaet den Forandring, som nu findes i andet Stykke af § 2. — Med Hensyn til § 3, andet Stykke, skal jeg bemærke, at det handler om, at i det Tilfælde, hvor en, der lider af en saadan epidemisk Sygdom, lader sig behandle af en anden Læge end Epidemilægen, f. Eks. sin egen Huslæge, hvad der nærmest er tænkt paa, har Epidemilægen ikke andet at gøre end at føre Tilsyn med, at de foreskrevne Foranstaltninger til Tilfældets Isolation og den behørigte Desinfektion iværksættes. Sagen er jo nemlig den, at Lægestandens Frihed kræver, at naar den vedkommende lader sig behandle af sin egen Læge, kan der ikke godt være Tale om, at man kan tillade en anden Læge at indblande sig i selve Lægebehandlingen. Det er derfor ikke Meningen, at Epidemilægen skal til. Det maa jo være enhver autoriseret Læges egen Sag, som altsaa betros lægevidenskabelig Udøvelse, paa sin egen Samvittighed at behandle Patienter, som han anser for rigtigt. Men det, som Epidemilægen skal føre Tilsyn med, og som ikke kan gøre Indgrib i den private Læges naturlige Rettigheder, er at paase, at de Forholdsregler træffes, som kræves for at forhindre Sygdommens Udbredelse til andre, hvilket altsaa ikke direkte staar i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorledes han behandler sine Patienter, hvilken Kurmetode han anvender. Der skal Epidemilægen som det offentlige Repræsentant paase, at de fornødne Foranstaltninger til Isolation og Desinfektion af den syges Klædningsstykker o. s. v. iagttages paa behørig Maade. Det er i øvrigt ikke Meningen, at han skal have særlig Betaling for det, det er at betragte som en af de Pligter, der paahviler ham som Epidemilæge. Det er ikke ethvert Stridt, han gør, ethvert Bogstav, han skriver som Epidemilæge, som han skal have særligt Betaling for, det er ikke nødvendigt. Jeg har

heller ikke hørt det fremsætte som Indvending imod den gældende Epidemilov, at der ikke er fastsat særlig Betaling for dette Tilfælde, men det er et Spørgsmaal, man kan tage under Overvejelse, hvis man anser det for rigtigt, at han faar en saadan Betaling. — Hvad § 4 angaar, skal jeg i Anledning af de Spørgsmaal, der ere komne frem, først gøre opmærksom paa, at Bestemmelsen om, at der skal indrettes Bighuse, jo kun refererer sig til de Tilfælde, hvor vi have med de saakaldte pestagtige Sygdomme at bestille, altsaa Kolera, Kopper og deslige. Det er imidlertid Sygdomme, der helbigvis forekomme forholdsvis sjældent, men det er netop Meningen med denne Bestemmelse, at man skal der kunne indrette sig temporære Lokaler, hvorved der netop altsaa tænkes paa opslaaede Brøddehuse og deslige, som kunne tages ned igen, naar Epidemien er forbi, hvis man ellers ikke ønsker at vedligeholde dem. Det er altsaa Epidemiforanstaltninger, der staa, saa længe Epidemien herster, og derefter kunne ophøre ligesom mange andre Forholdsregler, som træffes for at gælde i den Tid. — Jeg skal dernæst tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til § 18. Der tror jeg, at det ærede Medlem for Nyborg (M. Jensen) forvekslede i sine Bemærkninger to Ting, skønt det i øvrigt vistnok i Resultatet er rigtigt, hvad han sagde. Det er nemlig det, at der jo her i Tinget har været fremsat til Behandling et Lovforslag om Andelsmejerier i Almindelighed, i hvilket der jo blandt andet fandtes forskellige Bestemmelser om, hvorledes disse Andelsmejerier skulle være indrettede, men der har ogsaa ved Siden deraf været fremsat et Lovforslag, som alene drejede sig om dette Mælkespørgsmaal, et Lovforslag, der nærmest var at betragte som en Slags Anhang til Epidemiloven. Hvad disse to Lovforslag angaar, saa mødte jo det om Andelsmejerierne betydelig Modstand, skønt jeg i øvrigt skal tillade mig at fralægge mig meget bestemt den Formodning, at jeg skulde have tænkt paa at knytte Andelsmejerierne i Konkurrencen med Herregaardsmejerierne eller desl., noget, jeg virkelig slet ikke i mindste Maade har tænkt paa. Men dette Forslag om Andelsmejeriernes Indretning mødte jo megen Modstand her i Tinget, og derfor har jeg ogsaa for mit Vedkommende indtil videre opgivet det. Derimod mødte det andet Forslag ikke den samme principielle Modstand. Der var det egentlig nærmest, man gjorde gældende, at det maatte behandles i Forbindelse med Epidemiloven,